

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Αριθμ. Πρωτ./ΕΞ. 7358 /2016

Εν Αθήναις τῇ 20ῇ Δεκεμβρίου 2016

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Β΄
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΚΛΗΡΟΝ
ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΙΣΤΕΠΩΝΥΜΟ ΠΛΗΡΩΜΑ
ΤΗΣ ΘΕΟΣΩΣΤΟΥ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2016

Αδελφοί μου καὶ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Παράδοξον Μυστήριον, οἰκονομεῖται σήμερον! Καινοτομοῦνται φύσεις, καὶ Θεὸς ἄνθρωπος γίνεται.»¹

Τὸ κοσμοσωτήριο γεγονός τῆς ἐνανθρώπησης τοῦ δευτέρου Προσώπου τῆς Ἀγίας Τριάδος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὄντως «παράδοξον μυστήριον». Ἡ διαβεβαίωση αὐτὴ δὲν συνιστᾷ μία ὑποκειμενικὴ ἱστορικὴ τοποθέτηση ἀλλὰ μία δυναμικὴ πρόσκληση, ποὺ ἀπευθύνεται στὸν κάθε ἄνθρωπο, γιὰ νὰ τὴν ἐπαληθεύσει στὴν ἐμπειρία τῆς ζωῆς του.

«Μυστήριον» γιὰτὶ δὲν ὑπακούει στὴ λογικὴ στενότητα θεωρητικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ φανερώνεται καὶ τελεσιουργεῖται μονάχα στὴν ἀγαπητικὴ εὐρύτητα τῆς ἐλευθέρης καὶ ἐμπρακτῆς ἀνταπόκρισης τοῦ ἀνθρώπου.

«Παράδοξον» γιὰτὶ θεμελιώνεται στὴν ἀντινομία νὰ πηγάζει ἡ ζωὴ ἀπὸ τὴ θυσία, ὁ πλοῦτος ἀπὸ τὴν πτωχεία, ἡ πληρότητα ἀπὸ τὴν κένωση, ἡ δόξα ἀπὸ τὸν Σταυρό.

Ἡ φύση ὅλων τῶν πραγμάτων «καινοτομεῖται» στὸν στίβο τῆς ἀπροϋπόθετης ἀγάπης. Αὐτῆς τῆς ἀγάπης ποὺ ὡς μοναδικὸ ὄρο θέτει τὴν ἐξοδο ἀπὸ τὸν ἀτομισμό μας, τῆς ἀγάπης ποὺ ἀνατρέπει κάθε εἶδους ἀνισότητες, τῆς ἀγάπης ποὺ στηλιτεύει τὶς ἀδικίες, τῆς ἀγάπης ποὺ δὲν στρέφει ἀδιάφορα τὸ πρόσωπό της μπροστὰ στὴν ποικιλία τῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων, ἀλλὰ τολμᾷ νὰ θέτει τὸ «δάκτυλον ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἡλων».

Ἡ ζωντανὴ μαρτυρία καὶ ἐλπίδα τῆς ἀνακαίνισης τοῦ κόσμου συνιστᾷ ἓνα χειροπιαστὸ πνευματικὸ καὶ συγχρόνως ὑλικὸ γεγονός, σὰν τὴν θεανθρώπινη ὑπόσταση τοῦ Χριστοῦ, ποὺ δὲν κραυγάζει ἀλλὰ σιγοκαίει, ποὺ ἐργάζεται ἀθόρυβα, σιωπηλὰ καὶ διακριτικὰ τὴν ἐκ θεμελίων ἀλλαγὴ τῶν πάντων.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μαρτυρία καὶ ἡ διακονία τῆς Ἐκκλησίας: προσλαμβάνει τὴν ἀγωνία καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ τοῦ ἀποκαλύψει ὅτι ὅσα μᾶς

¹ Στιχηρὸν ἰδιόμελον Ἑσπερινοῦ κς' Δεκεμβρίου, Ἰωάννου Μοναχοῦ.

πονοῦν μποροῦν νὰ θεραπευθοῦν ὁλοτελῶς μόνο μὲ τὴ βία τοῦ ἐκούσιου μαρτυρίου.

Τὸ γεγονός ὅτι ὁ «Θεὸς ἄνθρωπος γίνεται» κατέλιπε αἰώνια παρακαταθήκη ὅτι ὁ κόσμος ἀλλάζει πάντοτε μαρτυρικά. Διότι ὁ Δημιουργὸς δὲν θέλησε νὰ ἐγκαινιάσει τὴ σωτηρία χωρὶς μαρτύριο, χωρὶς θυσία, χωρὶς πραγματικὴ συμμετοχὴ Του στὴν ἀρρώστια καὶ τὸν πόνο τοῦ θανάτου. Ἐνδύθηκε τὴν ἀνθρώπινη ἀθλιότητα, γιὰ νὰ τὴν καταργήσῃ «μορφὴν δούλου λαμβάνει», γιὰ νὰ δωρίσῃ τὴν ἐλευθερία.

Ἡ ριζικὴ ἀλλαγὴ συνεπῶς αὐτῶν ποὺ μᾶς καταδυναστεύουν καὶ ἡ προοπτικὴ ἐξόδου ἀπὸ τὴν πολυεπίπεδη κρίση στὴν ὁποία εἴμαστε ἐγκλωβισμένοι, τόσο ἀληθεύει καὶ ἐδραιώνεται, ὅσο κατευθύνεται πρωτίστως πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄχι πρὸς ἀπρόσωπους θεσμούς, ἄψυχους ἀριθμούς καὶ στεῖρα δημοσιονομικὰ μεγέθη· ἂν δὲν ἐγκαταλείψουμε τοὺς ἐγωισμοὺς μας καὶ τὴν ἀλληλοὑπονόμευση καὶ δὲν προσανατολιστοῦμε στὴν ἐνότητα καὶ τὴν μεταξύ μας συνεργασία, δὲν πρόκειται νὰ ἀναδυθεῖ ρεαλιστικὰ ἡ προοπτικὴ νὰ μεταμορφώσουμε θετικὰ καὶ τὰ θεσμικὰ μας προϊόντα, τὰ ὁποῖα ἀνακυκλώνουν σήμερα τὴν δίνη τῆς κρίσης καὶ δημιουργοῦν ἀποπνικτικὴ ἀσφυξία, ιδίως στοὺς πιὸ ἀδύνατους καὶ ἐμπερίστατους.

Στὸν σπαρασσόμενο κόσμο μας, ποὺ πάσχει καὶ νοσεῖ ἀπὸ τὴ βαρεὶα ἀσθένεια τοῦ συλλογικοῦ καὶ ἀτομικοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς ἐπικυριαρχίας, τῆς ἐκμετάλλευσης, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, ὡς Μητέρα καὶ τροφὸς τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων δὲν θὰ παύσῃ μὲ κάθε τρόπο νὰ διακηρύττει ὅτι τὸ μήνυμα τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, φανερῶναι τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ μεταμορφώσῃ τὸ παρὸν συνδημιουργώντας μὲ τὸν ἀναμενόμενο ἐνανθρωπήσαντα Κτίστη τὸ μέλλον.

Κι ἂν προστὰ σὲ αὐτὴ τὴν ζωοποιὸ προοπτικὴ ἡ «πολυαρχία τῶν ἀνθρώπων»² ἀντιδρᾷ καὶ βρυχᾷται, διότι διαισθάνεται ὅτι διακυβεύονται τὰ κατεστημένα συμφέροντά της, ἡ Ἐκκλησία θὰ συνεχίζει νὰ ἀπευθύνει τὸ μήνυμά της μὲ ἀνυπόκριτο σεβασμὸ στὴν μοναδικότητα καὶ στὸ ἀνεπανάληπτο τοῦ κάθε ἀνθρώπου: «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, σήμερον προφητικῶς εὐφραινέσθωσαν. Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν· ὅτι Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐπέφανε, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένοις»³. Ἐνα μήνυμα ὁρατῆς ἐλπίδας καὶ πραγματικῆς χαρᾶς γιὰ τὸ πῶς μποροῦμε νὰ διαλύσουμε τὸ σκοτάδι καὶ νὰ διαβοῦμε στὸ Φῶς.

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἀθηνῶν Θεοφάνους Β΄

² Δοξαστικὸν Μ. Ἑσπερινοῦ Χριστουγέννων, Κασίας

³ Στιχηρὸν ἰδιόμελον Λητῆς κε΄ Δεκεμβρίου, Ἰωάννου Μοναχοῦ